

A  i k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

Abdurrahim Karakoç ♦ Hayrettin nder ♦ Ali Parlak ♦ Talip Kazgı
Tayyib Atmaca ♦ Halit Yıldırım ♦ Hacı Musa Tuncer ♦ Salih zel Nebioğlu
Mehmet Durmaz ♦ Hikmet zdemir ♦ Sabit Eymen ♦ Avşaroğlu
Tuncay Doğan ♦ Mehmet Pektaş ♦ Osman Gazi Turaç

14 sayı 21 Nisan 2019

BOYUKLER BİLİR

◆ **Abdurrahim Karakoç**

Yalan dolan ile devran sürmeyi
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.
Milletin başına çorap örmeyi
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Rüşvet vermek, rüşvet almak nasıl şey
Hazineden para çalmak nasıl şey
Terlemeden zengin olmak nasıl şey
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Erken palazlanıp erken ötmeyi
Değirmenler kurup baş öğütmeyi
Hele meydan meydan adam gütmeyi
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Anlamayız kopya nedir, asıl ne
Perde, sahne, solo, koro, fasıl ne
Üçkâğıtta erkân nedir, usul ne
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Viski, votka çekip keyif çatmayı
Dansöz kucığında stres atmayı
Milleti bölmeyi, vatan satmayı
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Kaç tür hokkabazlık, kâhinlik varsa
Kaç şeytanlık varsa, kaç cinlik varsa
Dünyada ne hile, ne hinlik varsa
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Namussuzluk yapın derler yaparız
El uzatır öpün derler öperiz
Put gösterir tapın derler taparız
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Seyrettikçe ana-baba filmini
Hissederiz baskısını, zulmünü
Lisansüstü maskaralık ilmini
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

Âdettir gerekmez mâluma ilâm
Taklide günaydın, asıla selâm
Ne ki hınzırlık var hâsilikelâm
Biz ne bilek beğim, büyükler bilir.

BIRAZ DA BİZ YİYELİM

◆ **Hayrettin Önder**

Tren kalktı geciktik
Bak büyüdük çocuktuk
Yeter artık acıktık
Biraz da biz yiyelim.

Yasa masa hep deldik
Siz yediniz dineldik
Başka yerden mi geldik
Biraz da biz yiyelim.

Götürdünüz hep malı
Doldurdunuz çuvalı
Siyah havyarla balı
Biraz da biz yiyelim.

Canı çıktı milletin
Malı deniz devletin
Nasıl yenir öğretin
Biraz da biz yiyelim.

Sıra gelmez mi bana
Kalmadı mı Şaban'a
Parmağı bana bana
Biraz da biz yiyelim.

Kimseyi incitmeyiz
İnan israf etmeyiz
Vallahi tüketmeyiz
Biraz da biz yiyelim.

Ya bizi davet edin
Ya da çekip siz gidin
Mümkünse bir lutfedin
Biraz da biz yiyelim.

Sıra bizim hak bizim
Halimize bak bizim
Ağzımız mı yok bizim
Biraz da biz yiyelim.

Bak kapandı kapımız
Taca çıktı topumuz
Çiftçi işçi hepimiz
Biraz da biz yiyelim
Allah şükür diyelim.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş* Set Amiri: *Halit Yıldırım*

Sosyal Medya Ulağı: *Tuğrul Karahan* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergietgmail.com*

14. Sayı Nisan 2019 ISSN-0106417 (ederği)

OY

◆ Ali Parlak

-I-

Aday adayları boy boy dizildi,
Parası çok olan aday yazıldı.
Göğsüne kocaman rozet kazıldı
Başladı gezmeye kapı kapı oy,
Oy ki ne zor imiş oy anam oy!

Garibin kapısı ilk kez çalındı,
Evine üç aylık erzak alındı,
Adayın ensesi ne de kalındı,
Vursan parçalanır kazma sapı oy,
Oy ki ne zor imiş oy anam oy!

Rüya olmalıydı bu gördükleri,
Ya da emanetti hep verdikleri,
Olması imkânsız ol dedikleri,
Olsa neye yarar evin hepsi oy,
Oy ki ne zor imiş oy anam oy!

Bir konuştu devlet kurdu sil baştan,
Tek başına galip geldi savaştan
Petrol buldu ihraç etti Maraş'tan
Alıştık yalana yuttuk hapı oy,
Oy ki ne zor imiş oy anam oy!

Seçimi kazandı seçim olmadan,
Rakibi denize döktü karadan,
Dağıttı millete bol bol havadan,
Herkes bir arsa bir de tapu oy,
Oy ki ne zor imiş oy anam oy!

-II-

Aday adayları boy boy dizildi,
Parası çok olan aday yazıldı,
Aday olamayan sanma üzüldü,
Sevincinden havalarda uçuyor.

El sıkılmaktan yorulsa da elleri,
Karış karış arşınladı yolları,
Sevindirdi bekârları dulları,
Etrafına mutluluklar saçıyor.

Bu kaçınıcı niyet gerçek olmadı,
Teamüle tahammülü kalmadı,
Heyecandan namaz dahi kılmadı,
Akşamın vakti de ne tez geçiyor.

Budur siyasetin kısa özeti,
Hiçbir şeyde yoktur tadı lezzeti,
Göğsüne taktılar koca rozeti,
Kilit gibi her kapıyı açıyor.

BİR HOROZ HİKAYESİ

◆ Talip Kazgı

Dediler emmoğlu gelecek bize
En ala horozu sunayım dedim.
Bir fırsat tuş edip getirdim dize
Sofraya biraz et koyayım dedim.

Yatırdım kibleye çektim Bismillah
Bıçağı dayadım kesmiyor billah
Beş kişi üstüne abandık vallah
Olmadı baltayla keseyim dedim.

Bir kanat çırpı ki savrulduk yere
Yüzümüz gözümüz yarayla bere
Gücü olan varsa yerlere sere
Zorladım kendimi kasayım dedim.

Atladık üstüne tam bir boğmaca
Halatla bağladık koca ağaca
Sığınıp yürekte yüce İlah'a
Erlere meydanında eseyim dedim.

Kazanı koyverdim evin önüne
Nice odun kaydım her bir yanına
Hayale dalarak bandım tadına
Bulgura katmazsam küseyim dedim.

Kazandan fırladı koca bir kafa
Hırs ile bakar sağa ve sola
Dirgenle zor soktum geri kazana
Pişmezse kendimi asayım dedim.

On günde kaynattım anca haşlandı
Gencecik adamdım ruhum yaşlandı
Çocuklar eğlendi hepsi hoşlandı
Olmazsa bir yere pusayım dedim.

Tüyünü yoldurdum atlar sürerek
Derisin incelttim tokaç vurarak
Yorulduğum günlerdir kızıp söverek
Bir kez olsun tadıp kusayım dedim.

Piştirip nihayet sofraya koydum
Kazmayla kürekle derisin soydum
Alın terim silip nihayet güldüm
Kazanı yıkayıp asayım dedim.

Emmoğluna dirgen nacağı verdim
Garip Talibi der ikramdı derdim
Nihayet sonunda sofrayı serdim
Secdeye varıp da şükredeyim dedim.

FINCANI TAŞTAN OYARLAR

◆ Tayyib Atmaca

Fincan ve kahve, tencere ve kapağı gibidir; birisi olmadan diğeri işe yaramaz. Kahve, fincana göre birinci derecede başrol oyuncusu olmasına rağmen tek kişilik gösteri yapma becerisine sahip değildir.

Kahve ve fincanın kısa tarifini yapmayı bilmesem de kahve ve fincan üzerine biraz bilgi ve duyumlara sahibim. Bu bilgi ve duyumlara sahip milyarlarca insan var ama bu ikili ile ilgili yazı yazan az olduğundan vaktin bir kavşağında Nurettin Durman ve Şakir Kurtulmuş ağabey ile sohbet ederken mevzu fincana gelince fincanı katırlarını ürkütmeden sohbeti koyulaştırmaya başladık. İşte bu yazıyı da o koyu sohbetten sonra orta şekerli bir kahve olarak okuyanlara servis etmeden önce acemilere kahvenin nasıl içileceğinin de tarifini yapmak yazımıza bir zül getirmez inşallah.

Garson efendi tabağın yanına itina ile bir lokum ya da çikolata koyup önce suyu, ardından da kahveyi masanıza bırakmışsa -bu bir işarettir ve bu işi biliyordur- önce sudan bir yudum alın, kimseye çaktırmadan ağızınızda gargara ettikten sonra yutup daha sonra suyun tamamını, arkasından da kahveyi için demektir. Eğer garson tersi bir hareket yaparsa bu işi bilmiyor diye siz de bilmemezlikten gelip önce kahveyi arkasından da suyu içmeyin sakın. Şayet böyle yaparsanız kız istemeye gelen damadın durumuna düşersiniz.

Olay zamanın bir behrinde şöyle geçer:

Damat ve yakın çevresinin kız görmek için gittikleri evde gelin adayı özene bezene kahve hazırlar, kapı aralığından da damat adayının kahve içmesini seyreder. Damat adayı önce kahveyi sonra da üzerine suyu içer. Bu aralıkta doğrusunu söylemek gerekse sohbetin ne tadı olur ne tuzu. Bütün gözler birbirlerinin üzerine dikilir, beğeniye odaklanır. Kahve ikramından sonra kızın babası mutfağa gelir: “Kızım damat adayını nasıl buldun?” der. Kız da “Hiç hoşuma gitmedi baba, kahveyi sele verdi.” der. Böylece damat adayı ilk sınavda elenir.

Fincanı taştan nasıl oyarlar, içine kahve nasıl koyarlar orasını bilmem ama öyle tahmin ediyorum ki çok eski bir zamanda yapılan ustalığın sadece türküsü kalmış bize.

Eskişehir’de yaşadığım zaman diliminde yaklaşık on bin çiftin nikâh cüzdanlarına imza atmışım. Belediye Başkanımız Burhan Sakallı, çiftlerin birbirleri yanında kırk yıl hatırı olsun düşüncesi ile özel ambalaj içinde iki tane fincan ve kahve hediye ediyordu. Ben de zaman zaman imza töreninden sonra kahve takımlarını takdim etmeden önce malum atasözünü sorarak gelen cevaba göre, “Sizin de birbirinizin yanında ömür boyu hatırınız olsun.” diyordum. Yine bir nikâhta malum atasözünü sordum. Gelinin cevabı “Fincanı taştan oyarlar.” olunca, şairsin sözü yerinde söylemen gerek elbette, damada dönerek: “İçine de kahve koyarlar mı?” dedim. Damat “Bilmiyorum.” deyince salonda kahkaha koptu. “Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı varsa sizin de birbirinizin yanında ömür boyu hatırınız olsun.” deyip seremoniyi tamamlamışım.

Eskiden kahve, kıraathanelerde içilirdi şimdilerde ise cafelerde. Biz yine de Yavuz Bülent Bakiler ağabeyin gençliğinde yazdığı bir şiirinde Fatih Sultan Mehmet’e yorgunluk kahvesi içirmesine göndermede bulunarak sözümüzü sürdürüelim.

Kahve hâlâ Yemen’den mi gelir yoksa oradan çıkıp Brezilya üzerinden tur atarak mı bize ulaşır orasını bilmem ama yıllardır adına Türk kahvesi denilmesinin bir esbabı mucibesi vardır elbette. Kahveyi ana unsur yapıp adına cafe denen yerlerin isimlerini satır aralarına reklam olarak almak istemiyorum ama “kumda kahve, közde kahve” gibi kahveyi kaynatıp güzeli oynatma çabasındalar herhalde. Kendimi yazmaya kaptırmış gidiyorum okuyanlardan birisi de çıkıp bu kahveyi neyde pişiriyorsun demeden hemen cevabı yapıştırayım: Cezvede.

O zaman şöyle diyelim “cezve-kahve-fincan” oldu mu size bir sacayağı. Fincan tabağını da fincanı katırları kırmamıştır umarım.

Bu sefer zaman yine eski, mekân ise bir köydür. Delikanlı bir akşam soluk soluğa imamın kapısını çalar: “Hocam yetiş anam gidiyor başında bir aşır oku.” der. Hoca da: “Tamam geliyorum.” der. Biraz sonra delikanlı tekrar kapıyı vurur: “Hocam çabuk olun dışarıda bekliyorum.” der. Hoca gayet sakin mangalın üzerine cezvesini koymuş kahvenin kaynamasını bekliyor. Bu arada delikanlı tekrar içeri girer: “Hocam yetişin anam ölecek.” deyince hoca gayet sakin: “Ev-

ladım görmüyor musun kahve hazır içip öyle geleceğim.” der. Delikanlı artık odadadır ve sinir katsayısı artmaya başlamıştır. Hoca kahveyi fincana koyduktan sonra tabakasını çıkarır bir de tütün sarmaya başlar. Bunun üzerine dayanamayan delikanlı: “Hocam anam gidiyor sen bir de sigara sarıyorsun.” deyince hoca istifini bozmadan: “Oğlum senin anan imansız gider ama bu kahve dumansız gitmez.” der, kahvenin keyfini çıkarmayı sürdürür.

Hemşehrim Aşık Hüseyin’in yıllar önce Ceyhan’da bir gazinoda görür görmez âşık olduğu şarkıcı Acem Kızı’na yazdığı türküsünün de elbette kahve ve fincanla ilişkisi vardır ve dünyada benzeri olmayan bir tarifile ağzı kahve fincanına benzetir:

“Seni seven oğlan neylesin malı
Yumdukça gözünden döker mercanı
Burnu fındık, ağzı kahve fincanı
Şeker mi şerbet mi, bal Acem Kızı”

Her ne kadar “Gönül ne kahve ister ne kahvehane/Gönül muhabbet ister kahve bahane” dese-ler de sohbet kahve ile koyulaştırılır. Biraz daha ileriye gidersek sabah yemeğinin adının bizde kahvaltı yani ‘kahve altı’ olması da enteresan değil mi? Kahve aç karnına içilmeyeceğine göre önce bir şeyler atıştırıp ondan sonra kahve içilir. Almanya’da yaşayan bir gurbetçimiz Alman komşusunu evine misafir eder. Gurbetçimiz iftar yemeğine oturur gibi ye babam ye... Bu duruma şaşırın komşusu gurbetçimizin karnının patlayacağından endişesi ederken yemek sonunda kahve gelir. Duruma şaşırıp “Bu kadar yemeğin üzerine bu kahveyi nasıl içtin?” deyince gurbetçimiz: “Kahve mideyi kendine getirir.” der. Demek ki kahvenin böyle bir özelliği daha var. Bir de eve gelen misafirin artık gitme vaktinin geldiğini belirtmek için bir kahve yapılır bu da “artık gidebilirsiniz kahvesi” dir.

Nuri Sesigüzel ustamızı da es geçmeyelim:
“Bir fincan kahve olsam kırk yıl hatırım vardı
Ömrümü sana verdim, dönüp baksan ne vardı?”

Fincanın dibine çöken kahvenin de telve olduğunu bilmiyor değilim. Bazı kahve içmesini bilmezler dipte kalan bu tortuyu kahveden saymayıp olduğu gibi bırakırlar. Bazıları da bu tortuyu fallarına alet ederler. Bilmezler ki kahvenin asıl içilecek özü burası ve ağızda kalan tat tam işte budur. Kahve fincanlarının üzerindeki işlemlere gelince bu da ayrı bir sanattır. Kahve fincanının estetik ve sanat ürünü olması her ne kadar kahveye ayrı bir tat vermese de misafire saygının bir ürünüdür. Mesela herhangi bir fincana ya da çay bardağına kahve koyarak sunum yapamazsınız.

Söz kahveden, kahvehaneden açılırsa her insanın kahve ile ilgili bir anısı vardır. Biz sizi anılarınızla baş başa bırakmadan önce birkaç türkü hatırlatması da yapalım istedik:

“Kahveyi kavururlar”
“Kahve koydum fincana”
“Kahveciler kahve yapar fincana”
“Odasına vardım kahve pişirir”
“Beyaz fincan siyah kahve”
“Kahve Yemen’den gelir”
“Kahve piştiği yerde”

Şimdilik bu kadar türkü başlığı yeter.

Bir de özellikle Şanlıurfa dolaylarında çok tüketilen mırra vardır onu da unutmayalım.

Şairler kahve ve fincan için bir şey dememişler mi? Elbette demişlerdir. Mevzuyu daha fazla uzatmamak adına iki örnek ile geçiştirelim. Merhum şairlerimizden Orhan Veli şöyle diyor:

“Hükümet önünden geçtim
Oturdum bir kahve içtim”

Kime niçin söylemiş bilmiyoruz ama kahve deyince Ziya Paşa’nın şu dizelerini de yazmadan geçmek olmaz elbette:

“Ehl-i keyfe keyif verir kahvenin kaynaması,
Eşşegi yoldan çıkarır sıpanın oynaması.”

Ben de şöyle özetleyeyim:
Bana kahve söyle usandım çaydan
Gidersem kırk yıl hatırım kalsın.

BİZİM MECMUANIN HİKAYECİSİ

◆ Halit Yıldırım

Medebiyat Mecmuası'nın sahibi ve başmuharriri Meyancı Tarkan Efendi fesinin püskülünü eliyle düzeltip kirli saçlarından kenarları yağdalanmış fesini başına itina ile yerleştirdi. Redingot ceketini sırtına geçirdi. Aynada kravatını ve yakalarını düzeltti. Kravatı ile aynı kumaştan kesilmiş yaka mendilini muska gibi katlayıp üst cebine yerleştirdi. Ahlat yapımı kartal başlı bastonunu eline aldı. Çağaloğlu'na gitmek için kapıda hazır bekleyen faytona bindi.

Sirkeci istikametinden Babıali önünden Çağaloğlu yokuşuna davranan faytondan tanısın tanımasını sokaktaki insanları sadrazamvâri selamlamayı ihmal etmiyordu. Bir ara gözleri ileride hararetle konuşmaların yaşandığı bir kahvehaneye takıldı. Hemen faytoncuyla seslendi:

-“Azizim burada duralım. Siz beni ikinci namazını müteakiben Ayasofya Camii önünden alırsınız. Lütfen unutmayınız. İkinciye müteakiben Ayasofya Camii önünde bekliyor olacağım.”

Pala bıyıklı faytoncu kemali ihtiramla: “Baş üstüne beyzadem.” dedi ve yolcusunu indirip kırbacını “Deh” diyerek şaklattı. Fayton salına salına yolda kaybolurken Meyancı Tarkan Efendi de kahvehaneye daldı. Gözü Fecr-i Mazi Mecmuası Başmuharriri Fecâizade Mertcan Efendi'yi arıyordu ki ileride direğin dibinde pineklemiş nargilecilerin masasında gördü onu.

Fecâizade Mertcan Efendi, nargilesinin marpucunun imamesini emzik gibi ağzına alıp elma aromalı dumanı keyifle üfürüyor, arada bir ateşdanlığa bir iki ufak köz atıyor, mütemadiyen şişeyi fokurdattıyordu. Eee, “Nargile içmek bir sanattır.” diye boşuna lakırdı etmemişler efendim. Başmuharrir Fecâizade Mertcan Efendi'nin ‘maşası, meşesi, Ayşe'si, köşesi’ dört dörtlüktü. Ayşe dedikse yanlış anlamayın zinhar. Nargile kültüründe nargile içen ehl-i keyfe hizmet eden ve sürekli köz taşıyan kahveci çırağına Ayşe denirdi ki zaten bir erkek çocuk olurdu bu kişi.

Meyancı Tarkan Efendi oldum olası bu mereti sevememişti. Hele bu tiplerin “Nargile uluorta yerde içilmez, bir köşe lazım.” demelerine, nargilenin közünden sarma cigarasını yakmaya çalışanlara “Efendi bu hareket, nargileye hakarettir.” demelerine, ikide bir “Efendi köz getir!” diye böğürmelerine uyuz olurdu. Belki de Fecâizade Mertcan Efendi ile arasında cereyan eden rekabet ve hazzetmeme gibi duyguların başlangıcı belki de bu nargile muhabbeti olsa gerekti.

Meyancı Tarkan Efendi bir iskemle kaparak Fecâizade Mertcan Efendi'nin yanına çöktü. Karşılıklı Hacivat Karagöz oyunu gibi eğilip doğrulmak suretiyle icra edilen selamlama seremonisinin ardından sözü direk edebiyat muhitlerinin son günlerde en çok konuşulan dedikodularına getirdi:

-“Efendi duydun mu? Teşbih Siklet Efendi, Mikdam'dan ayrılmış, kelimesine 10 kuruşa Zanin ile anlaşmış. Azami 550 kelime yazacakmış her sayıda.”

Fecâizade Mertcan Efendi duyduğu bu havadis karşısında şaşkınlıktan henüz bir nefes çektiği nargilenin dumanını nerdeyse yutacak olmuş bu yüzden öksürüğe boğulmuştu. Zaten akşamları gizli gizli çektiği rakıları ifşa eden patlıcan moru burnu ile normalde sarı olan yüzü neredeyse pişti olmuştu. Meyancı Tarkan Efendi refikinin sırtını bir iki tıprıdatıp hemen bir bardak su ikram etti.

-“Su gibi aziz ol Meyancı Tarkan Efendi. Yahu az evvel o herif bizim Fecr-i Mazi'de yazacağı her fıkra başına benden 10 sarı liraya anlaşmıştı. Emin misin?”

-“Yahu mirim şimdi buraya gelirken duydum.”

Fecâizade Mertcan Efendi nargilesinden endişeli bir nefes daha çekerken kafasında süratli bir hesap yaptı.

-“Yahu ortalama 550 kelime yazsa on kuruştan 5 bin 500 kuruş eder. O da 55 lira eder. Vay ağgözlü herif. İngiliz hayranı ne olacak! Aklınca yazı başına 50 sterlin alacak. Piyasayı artıracak. Herkes bu parayı isterse batırız.”

-“Neyse boş verelim bunu Fecâizade Mertcan Efendi. Bana dün bir paşazâde geldi. Hikâye yazarmış. Yayınlamamı istedi. Adı Behlül idi sanırım. Babası eski nazırlardan Sulhi Paşa mıymış ne?”

-“Yahu Azizim hafif tıknaz, sarışın bir delikanlı değil mi?”

-“Evet, evet. Dar'ül-fünûn'da edebiyat muallimi imiş galiba. Yeni başlamış. Sen nerden tanıyorsun?”

-“O herif bana da geldi. Artık Mepusant tarzı vakıa hikâyelerin modasının geçtiğinden dem vurdu. Rusya'da Anton Çehov nam bir adam çıkmış. Onun tarzında hikâyeler yazıyormuş. Bu hikâyeler vakıadan ziyade bir hâli aktarıyormuş.”

-“Demek sana da geldi öyle mi?”

-“Yahu bana da geldi ama ben pek ciddiye almadım. Yazdıkları da çok sıkıcı şeylerdi. Okumuşsundur sen de.”

-“Ne yalan söyleyeyim ben okumadım henüz.”

-“Baktım ağzı kalabalık, zamane züppelerine benziyor. Hani üzerine alınma henüz 25’inde var yok, elinde bir baston, boynunda bir fular. Avrupai bir ağızda dil kırmalar. İkide bir Fransızca lakırdılar. Gözüm tutmadı. Hafifmeşrep bir oğlan. Defettim gitti başımdan. Sermuharrir Agâh Efendi görsün. Sana haber veririz dedim. Demek benden sonra sana geldi.”

-“Yahu azizim benden sonra sana gelmiş olmalı. Zira mâlum-u âliniz çok ukala bir tip. Öyle nezaket falan hiç bekleme. Yahu insan ben şuradan geldim der değil mi yani? Peki, sizin Agâh Efendi okumuş mu bari?”

Fecâizade Mertcan Efendi ağzının arandığını fark edince açık vermemeye dikkat ederek:

-“Henüz bana dönmedi üstadım. Onun da beğeneceğini sanmıyorum. Kötü, çok kötü.”

Fakat Meyancı Tarkan Efendi alacağı mâlûmatı almıştı. Kaçtır bu tür mevzularda Fecâizade Mertcan Efendi ne derse tersini yaptığında kazançlı çıkıyordu. O eğer birini övüyorsa bil ki fena kimsedir, birini de yeriye mutlaka onunla ilgili bir menfaati vardır ve onu başkasına kaptırmak istemez. Tabii Fecâizade Mertcan Efendi de aynı hislerle rakibi Meyancı Tarkan Efendi’yi tartardı. Aslında her ikisi de matbuat âleminin cambazlardı. İp tek olunca iki cambaz bir ipte oynamaz kavli-i meşhuru mucibince bazen birisi, bazen diğeri dengesini kaybeder ama tam düştü derken elini uzatır, çekip yukarı alırdı. Zira her ikisi de böylesine aklından geçeni okuduğu bilindik rakibini korurdu ki yarın karşılıklarına karnından düşünen bir tilki çıkmasın. İstisnaların kaideyi bozmadığının ispatı bu iki cambazın aynı ipte bir altta bir üstte oynamalarıydı desek mübalağa etmiş olmayız.

Meyancı Tarkan Efendi aldığı bu tiyolardan sonra mevzuun istikamet dümenini başka bir yöne çevirivermişti.

-“Yahu mirim bu mevzuyu geçelim de geçen gün Tasvir-i Eş’ar ile Tercüman-ı Edebiyat birbirine girmiş. Sen benim muharririmi çaldın diye...”

Fecâizade Mertcan Efendi kulaklarına kadar kızarmıştı ama bozuntuya vermeden cevapladı bu soruyu da:

-“Duydum, duymaz olur muyum? Ya şeye ne dersin? Hani vardı ya şu canım Monşer Hilmi Efendi işte... Meşhur hikâyeci Asım Rasim’i Fransız edebiyatından intihal etmek ile suçlamaz mı, asıl oradan başladı onların münakaşaları.”

-“Matbuatta böyle şeyler caiz mi Meyancı Tarkan Efendi? Olmaz ki kalemin de bir namusu var, mecmuanın da. Neymiş efendim meşhur Fransız bilmem ne de romanında köyden şehre kaçan bir kızcağzın başından geçen sergüzeşti kaleme almış, Asım Rasim Efendi de... Yahu el insaf köy sadece Fransa da mı var? Köyden kaçmayı Fransızlar mı icat etti? Evinden kaçan gençlerin başına sadece Fransa da mı iş geliyor? Ayıptır.”

-“Onu bilmem de iki kuruş fazla mangır sıkıştırıp eline muharrir çalmak kısmını tasvip etmiyorum. Biz darphane-i şahane miyiz bilader? Biz para basmıyoruz ki. Tabettiğimiz üç beş sarı sahife. Nereden geliyor bu yoğurdun bolluğu? Ama ben biliyorum. Bunlar hep bir ucu dışarıda gizli cemiyetlere giren devlet, millet ve padişah düşmanları... İngiliz’in, Alaman’ın arasında gidip gelip para sızdırıyorlar. Sonra da burada hürriyet kahramanı kesiliyorlar. Padişaha söv, millete söv, dine dil uzat. Olmuyor bilader olmuyor. Farmason localarında devşirilen bu herifler memalik-i Osman’ın bence baş düşmanlarıdır.”

-“Şimdi Fecâizade Mertcan Efendi azizim ben siyaseti pek hazzetmem de şu muharrir aparmalara ben de bozuluyorum ama mesela şimdi şu Behlül Efendi bana da geldi sana da. Farz edelim ki ben yayınladım. Sonra sen: “Benim yazarı aldın.” mı diyeceksin?

-“Azizim, ne münasebet. O adamın benden sonuç almadan sana gelmesi doğru değil. Senin de ona: “Benden önce bir başkasıyla görüştün mü?” diye sorman gerekirdi. Bence bu işin adabı budur.

Meyancı Tarkan Efendi bu son söz üzerine herhangi bir onay vermeden müsaade isteyerek oradan ayrılıp hemen bir fayton çağırıldı. Faytoncuya: “Dar’ül-fünûn’a sür!” dedi.

Fecâizade Mertcan Efendi de Meyancı Tarkan Efendi’nin böyle alelacele çıkmasına bir anlam veremedi. İçine bir kurt düştü. O da kahveden dışarı çıktı. Tam bir faytona biniyordu ki mecmuanın başmuharriri Agâh Efendi’nin Babialiye doğru yürüdüğünü gördü.

Peşinden: “Agâh Efendi, Agâh Efendi!” diye avaz avaz bağırıldı. Agâh Efendi sesi duyar duymaz döndü.

O da Fecâizade Mertcan Efendi'ye doğru yürüdü:

-“Hayırdır mirim?”

-“Hayır, hayır. Şu sana verdiğim hikâyelere bak-
tın mı? Nasıldı?”

-“Dar'ül-fünûn muallimi Behlül Efendi'nin
hikâyeleri mi?”

-“Evet, evet onlar. Nasıl buldun?”

-“Harikulade, gerçekten müthiş. Mutlaka yayın-
lamalıyız derim.”

Fecâizade Mertcan Efendi bu sözü duyar duy-
maz hemen yoldan geçen bir faytoncuğu çevirdi
ve aceleyle bindi. Faytoncuğa: “Dar'ül-fünûn'a sür!
Mümkünse kısa bir yol biliyorsan oradan sür. Çab-
buk acele et!” dedi. Bir yandan da Agâh Efendi'ye
bağırıldı:

-“Çabuk mecmuaya git. Mürettepler Behlül Efen-
di'nin bir hikâyesini yarın çıkacak olan yeni sayıya
yetiştirsinler. Gerekirse benim yazıyı çıkarsınlar.
Hasta masta yazsınlar benden için.”

Agâh Efendi ne olduğunu tam anlamamıştı ama
yönünü mecmuanın basıldığı matbaaya çevirdi.

Bu sırada Meyancı Tarkan Efendi Dar'ül-fünûn'a
varmış, o esnada derste olan Behlül Efendi'yi bekli-
yordu. Derken merdivenlerin başında yanında tale-
beleri olduğu halde Muallim Behlül Efendi belirdi.
Hem onlarla konuşuyor hem de ağır ağır merdiven-
lerden alt kata iniyordu.

Meyancı Tarkan Efendi hemen ayağa fırlayarak
ona el salladı. Behlül Efendi de onu görmüş ve ba-
şıyla mukabele etmişti ki Fecâizade Mertcan Efendi
kan ter içinde salona girdi. Meyancı Tarkan Efen-
di'nin sırtı ona dönük olduğu için Fecâizade Mert-
can Efendi'yi görmemişti. Fecâizade Mertcan Efen-
di hemen koşarak merdiven basamaklarını henüz
yarı etmiş Behlül Efendi'nin elini tuttu ve derhal
söze girdi.

-“Kıymetli üstadım Behlül Efendi, bizim başki-
tabet müdürü Agâh Efendi hikâyelerinizi çok be-
ğenmiş. Hikâye başına size tam 10 Osmanlı lirası
telif ödeyeceğiz.”

Muallim Behlül Efendi ne olduğunu tam anla-
mamıştı ki Meyancı Tarkan Efendi elindeki mec-
muayı Behlül Efendi'nin gözüne sokarcasına uzattı.

-“Üstadım, konuştuğumuz gibi 50 sterlin karış-
lığında hikâyelerinizi tabedeceğiz. İşte ilk hikâyenizi
yarın çıkacak olan mecmuamızın son sayısında
bastık bile. Arık bizim mecmuanın ser hikâyecisi
oldunuz. Buyurun bakın, nasıl olmuş?”

KELE BACIM

◆ Hacı Musa Tuncer (Keremi)

Kele bacım ikrah geldim yumuşdan,
Dehlim biddi sona erdi bu sene,
Damızlık öküzün damı gamışdan,
Sol böğrüne sızı girdi bu sene.

İki geçi, kör hakına, gır oğlak,
Çebişin boynuzu gırdı loğlak,
Dana yavsılandı dutuyo böğlek,
Peşinden gopmakdan yordu bu sene.

Buğda yemiş töhmelemiş hözüre,
Sağ elimde mıntı solda vizire,
Et yemiye üşüşdüler hazıra,
Künde çaman hüküm sürdü bu sene.

Akar degen loğ loğladım damına,
İki pança arpa gaddım samana,
Löküs yaktım boğdurmadım dumana,
Buzaladı görpe verdi bu sene.

Gıran girdi celfinnere dünekde,
Bizim uçun horoz da bir inek de,
Beygir, gatır yüklü durur hanekde,
Semerini köşger ördü bu sene.

Emilikler portnak buldu dıkıldı,
Goca kesme palıdından yıkıldı,
Yağlı kütük ocaklıkda yakıldı,
Punarayı islim sardı bu sene.

Dölek yerin ekinneri güverdi,
Memmed Emmim dıkılanı döverdi,
Bâzi zaman garanmaz da överdi,
Mehkemedden eli dardı bu sene.

Iraz bacım az mı çekdin gahrini ?
Yumuş uçun verhe saldın Bahri'ni,
Arar olduk bıldır yılın behrini,
Yaza çıkmak epey zordu bu sene.

Bir foterli tüccar geldi ineğe,
Çal ediyo burnundaki sineğe,
Satın deyi gıymat biçdi bineğe,
Fiyatını fahiş gördü bu sene.

Depik addı sahan taşı patladı,
Seklem satır süt döküldü hopladı,
Keremî gevreği içe gatladı,
Tüm yekünü ipe serdi bu sene.

GUMUŞHANE'DE GÖREV YAPAN DOKTORUN NENEMİZLE İMTİHANI

◆ Salih Özel Nebioğlu

Nenemiz dedi;

“Tohdur oğul sene bi şe deyim mi
Pöçügüm çoh ağrıy heç yatamayım
Bilmem kötü müyüm bilmem eyim mi
Malları çobana heç gatamayım

Hele yavrum ayahlarayn ölürüm
Bilmeysin üç günnüh yoldan gelirim
Yarama melhemi sende bilirim
Benim ha bu halım nedür tohdur beg?”

Doktor dedi:

“Ana mal ne demek davar ne demek
Bunların manasın ben bilemedim.
Hele de pöçüğe verdim çok emek
Böyle bir hastayı hiç dilemedim.”

Nenemiz dedi;

“Tohdur ahlım gidiy başım fırlanıy,
Ben hasdeyim desem oğlum mırlanıy,
Birez laf söylesem gelin dırlanıy,
Benim ha bu halım nedür tohdur beg?”

Bi gıdım oyanı bükülemeyrim,
Beş dakika ayahda tikilemeyrim,
Boğazım çoh ağrıy ösgüremeyrim,
Benim ha bu halım nedür tohdur beg?”

Doktor dedi:

“Ana sen ne dedin hiç anlamadım,
Yarana merhemi ben çalamadım,
Derdine çareyi hiç bulamadım,
Buraya geleli hiç gülemedim.”

Nenemiz dedi:

“Tohdur nemehremsin açma belimi,
Hele sahnın ola dutma elimi,
Beni hasde eden guşluh yeli mi,
Benim ha bu halım nedür tohdur beg?”

Doktor dedi:

“Ana ben doktorum namahrem olmaz,
Doktor hastasından uzakta kalmaz,
Kuş kanat çırpırsa da hiç rüzgar olmaz,
Böylesi sözleri ben bilemedim.

Patates fasulye yemeyeceksin,
Belini rüzgara vermeyeceksin,
Bir tutam ot bile dermeyeceksin,
Yazdığım ilacı hiç silemedim.”

Nenemiz dedi:

“Ot yolma deysin ya otlar solmay mı?
Mereğe gidende rüzgar dolmay mı?
Kartolla pağlayı yesem olmaymay mı?
Patates fasulye nedir tohdur beg?”

Tohdur heb meb verme heç yudamayım,
Bene pehrüz deme ben tutamayım,
Çehdigim fizahı unudamayım,
Benim ha bu halım nedür tohdur beg?”

Doktor dedi:

“Ana anlamadım bilgim çok azdır,
Anladım senin ki dert değil nazdır,
İstersen imama bir muska yazdır,
Bu derdin çaresin ben bilemedim.”

Lügatçe:

Pöçük: Kalça ile bel arası bölge. **Fırlanmak:** Baş dönmesi. **Gıdım:** Azıcık çok küçük parça.
Tikilmek: Ayakta durmak. **Guşluh:** Sabah ile öğle arası ,Kuşluk vakti. **Merek:** Samanlık
Kartol: Patates. **Pağla:** Fasulye. **Heb:** Hap ilaç. **Pehrüz:** Perhiz. **Fizah:** Acı sancı, ağrı.

KONFORMİZM KARALAMASI

◆ Mehmet Durmaz

Sevgili koltuk, değerli sehpa
Saygılar sunuyorum sizlere
İtalyansınız galiba
Pek güzelsiniz, pek uyumlu
Nice yaşamalar ertelenmiş uğrunuza
Olsun oh ne âlâ
Değmiş ayol şu konfora
Çok şıksınız, çok cici
Size lâyük insan dünyada yok gibi
Uzaydan insan mı ithal etsek ki

Sevgili ayakkabı, değerli pantolon
Pek muhterem gömlek
Size yakışmamış içinizdeki
O muhteşem duruşunuzu bozmuş gereksiz biri
Çok rüküşünüz yani
Aman tanrım kol düğmeleri
Işıl ışıl, şıkır şıkır
Bari siz kaplayın bütün görüş alanını
Görünmesin içinizdeki zombi
Hatta hiç olmasın içinizdeki

Sevgili telefon, değerli tablet
Merhabalar efendim
Çok muhtacız size
Bi'gün hep beraber gelin bize
Bişeyler tüketelim birlikte
İlkel babalardan, çağ dışı annelerden
O moruklardan, o mağara adamlarından sıkıldık valla
Of şu zaman da geçmek bilmiyor yaaa
Oynayalım biraz daha

Sevgili maskeler, değerli örtüler, pek muhterem perdeler
Ve bütün makyajlık malzemeler
Canlarım benim, ne de şekersiniz
Yerim sizi
Saklayın bizi
Sissiz ben kendime gelemiyorum
Ben kimim onu da bilemiyorum
Kendimle baş başa kalamıyorum
Verin benim markalı yüzümü
Bugün bişeye benzetin beni
Boyayın beni, cilalayın beni
Köpürtün beni, göstereyim benliğimi
Yoksa canım sıkılıyo, öfkelerim patlıyo, depresyona giriyom
Neyse şimdilik adiyos...

Alo Can!.. Açsana Can!..Öf Can!..
Alo kendimle mi görüşüyorum

DÜNYAMI SADELEŞTİRDİM

◆ Hikmet Özdemir

Zamanları kucakladım,
Kalp gözümü açar oldum.
İğne deliğinden çıktım,
Dünyamı sadeleştirdim.

Soyup soğana çevirdim,
Tam takır oldu definem,
Yalan oldu zenginliğim,
Dünyamı sadeleştirdim.

Baharda açmadı gülüm,
Bulutlarda kaldı gözüm,
Sokaksızdı gönüllerim,
Dünyamı sadeleştirdim.

Sadeleştikçe açıldım,
Derin uykuları çaldım,
Bayram etti güncelerim,
Dünyamı sadeleştirdim.

Hüzünlendikçe sevindim,
Ağladıkça güzelleştim,
Ne yerde ne yârda kaldım.
Dünyamı sadeleştirdim.

İhanetleri çıkardım,
Vefasızları gönderdim,
Kurtulmuştu benden sevdam,
Dünyamı sadeleştirdim.

Kıskandı beni kör aynam,
Ayrıldı benden dostlarım,
Oh ne ala sade dünyam,
Dünyamı sadeleştirdim.

TELEFON

◆ Sabit Eymen

Öğrendiğim kadarıyla evimize alacağımız sabit telefon hattı için, o tarihte bilenler bilir ev ve işyeri telefonu diye iki ayrı tabir kullanılırdı, ilçedeki Posta Telgraf Telefon Müdürlüğüne, nüfus cüzdanımla birlikte başvuracaktım. 18 yaşını doldurduğum için de telefon aboneliğini kendi adıma alacaktım. Bu işin bedelini 5.000 TL olarak hatırlıyorum. Zira o günlerde yeni tedavüle çıkan en büyük banknot (kağıt para) 5.000 TL olup arka yüzünde Afşin Elbistan Termik Santrali'ne ait gravür yer alıyordu. Üstelik banknottaki termik santral için Başbakan Turgut Özal'a ayrıca kızanlar da vardı. Zira Başbakan Özal'ın termik santrallerin pahalı yatırımlar olduğu ve hükümet olarak bu tür yatırımları tercih etmedikleri yönünde bir bakış açısına sahip olduğu anlatılıyordu. Özal, "Hem termik santrale karşı çıkıyor hem de paranın üzerine Afşin Elbistan Termik Santrali'nin resmini bastırıyor." diye eleştiriliyordu. Oysa 1975 yılında temelleri atılan ve bugün bile ülkemizin en büyük termik elektrik santrali olan Afşin Elbistan Termik Santrali'nin (ki ben ismini bizim kasabadan alıp Çoğulhan Termik Santrali diye adlandırılmasının daha yerinde olduğunu savunuyordum) resmi açılışını da yine başbakan olarak Turgut Özal yapmıştı.

Neyse biz yeniden şu telefon meselesine dönelim. Tabii o tarihlerde çoğu evde hatta her işyerinde bile telefon bulunmazdı. Kıymetli olduğu için borcunu ödemeyip de hakkında icra takibi yapılan kişilerin ev ve işyerlerindeki telefon haczedilip konuşmaya kapatılırdı. Bu nedenle evinde telefonu olanlar nispeten zengin ya da en azından orta halli bir ekonomik seviyede olanlardı. Hatta uzun yıllar (mesela 4-5 yıl) bekledikten sonra evine yahut işyerine telefon bağlananlardan bahsedilir, daha kısa sürede telefonu bağlananlar için "Acaba milletvekili ya da bakan tanıdığı vardı da torpil mi yaptırdı?" diye söylenirdi. Bunları bildiğim için aboneliğe yazıldıktan sonra kaç yıl bekleyecektim kim bilir! Bu durum bir muamma olmakla birlikte, kasabamıza telefon santrali yapıldığı için (500 hatlı bir telefon santralinin henüz inşaatı devam ediyordu) en fazla bir yıl bekledikten sonra telefonumuzun bağlanabileceği de söyleniyordu.

Tabii 1980'li yıllarda her yerleşim yerinin, yani il, ilçe, belde hatta köylerin bile ayrı birer telefon (alan) kodu bulunuyordu. 1990 ve sonrasında doğanlar için bu açıklamayı yapmak lazım. Örneğin, şimdi bulunduğunuz şehirden başka bir ili telefonla aramak istediğinizde o şehre ait telefon kodunu tuşlamanız gerekirdi. Bu kodların gösterildiği telefon rehberleri PTT Müdürlüklerinde bulunurdu. Telefon kodları tek rakamdan dördürlü rakama kadar değişirdi. Mesela İstanbul'un şehirlerarası telefon kodu 1 iken bizim ilçeninki 511, Çoğulhan kasabasının telefon kodu da 7796 idi. Dolayısıyla komşu ilçe, kasaba ya da köy bile kodlu olarak ve şehirler arası ücretle aranırdı.

Tabii bir de ev ve işyerinde telefonu olmayanlar vardı ki o kişilerin başka bir şehirdeki birini telefonla araması adeta bir merasime tabiydi. Önce bulunduğunuz yerdeki PTT'yi arayıp görüşmek istediğiniz telefon numarasını yazdırıyordunuz. Yazdırmak ne demek mi? Şöyle anlatayım efendim. Örneğin Afşin ilçesinden, İstanbul'da Av. Sabit Eymen'le telefonla görüşme istediğiniz olduğunu varsayalım. Ya Afşin PTT'sini (şehiriçi arama denilirdi buna) arayıp kayıt verirdiniz ya da Afşin PTT Müdürlüğüne gidip görüşmek istediğiniz kişinin telefon numarasını matbu bir evraka yazıp görevli memura uzatırdınız.

Memur sizden aldığı numarayı önce İstanbul PTT'sine bildirir, oradaki görevli de avukatın bürosunu/ evini arar ve bağlantı sağladığını bulunduğunuz yerdeki görevliye bildirir ve sizin ev telefonunuz aranır yahut merkezde iseniz boş olan bir telefon kabinine girmeniz söylenir. Çoğu kere de yan yana dizili 1, 2, 3 ve devamı şeklinde numaralandırılmış olan yerlerden birisine girmeniz yönünde talimat alırdınız. Telefon kabinine girip ahizeyi kulağınıza aldığınızda muhatap olduğunuz PTT çalışanı "İstanbul'u bağlıyorum görüşebilirsiniz." dedikten sonra aradan çekilir ve İstanbul'daki memur da "Av. Sabit Eymen'i bağlıyorum, görüşebilirsiniz." diyerek aradan çekilirdi.

Şehirler arası telefon görüşmelerinde sıraya yazılıp bekleme dışında 'yıldırım telefon' diye tabir edilen ve diğerine göre daha pahalı yapılan telefon görüşmesi vardı. Normal olan, yani görüşmek istediğiniz kişinin telefon numarasını ve ismini verdikten sonra bir müddet beklediğiniz görüşme türü ki ekonomik olduğu için daha çok tercih edilirdi. Bu şekilde olan aramada, ortalama yarım saat ile bir saat arasında beklenebilirdi. İşte bu şekildeki telefon görüşmelerine dair şahit olduğum bir olayı da buraya yazmadan geçemeyeceğim.

Bir gün sabahleyin okuldaydık. O dönemde Afşin İmam Hatip Lisesi'nde sabah 9 ila öğleden sonra

16.00 arasında dersler devam ederdi. O gün sabahleyin 3. ve 4. saatlerde, Cihangir Hoca'nın dersi var. Cihangir Hoca, memleketi olan Rize'ye (muhtemelen babasına) telefon edecekmiş. Tabii daha sakın olacağı için de öğle saatlerini tercih etmiş. Hocamız bize 4. dersin ortasında: "Çocuklar gürültü patırtı yapıp da müdürün dikkatini çekmeyin. Memlekete telefon etmem lazım, PTT'ye biraz erken gidip de şehirler arası telefon görüşmesi için ismimi yazdıracağım, bana müsaade." diyerek sınıftan ayrıldı. Bu Cihangir Hoca'nın söylediği de (tıpkı diğerlerinin dedikleri gibi) ne tuhaf değil mi? En küçüğü 17 yaşında olan 20 civarındaki lise öğrencisine, uslu uslu oturun sınıfta gürültü yapmayın diyor!

Neyse biz o gün anlaşılan pek gürültü patırtı yapmadık ki sınıfa ne nöbetçi öğretmen ne de idareci-lerden kimse uğramadı. 4. dersin bitimini bildiren zil çaldıktan sonra öğle tatiline çıktık. O günün şartlarında aileleri ilçede oturan arkadaşlarımız ile ev kiralamış olanlar (ev dediysem, daha ziyade bir evin tek odasının kiralanması ya da işhanı gibi yapılarda ikinci kattaki dükkan gibi yerlerdi) yanında benim de dahil olduğum 3. bir grup vardı ki her sabah okula gelip akşam köy ya da kasabalarına dönerlerdi. Bu seyahatlar ayrı bir yazı konusu olmakla birlikte, bizler genellikle öğleyin o da lisenin sonlarında çarşıya gidip bir lokantada tek kap yemeğimizi yer ve geri okula dönerdik. Hatta evi hatırladığım kadarıyla okula 3 km civarında olan Doğan bile öğle arasında evlerine yemek için gider gelir ve saat 13.30'daki derslere yetişirdi.

İşte 4. dersin yarısında sınıftan ayrılan ve okula 500 metre mesafedeki PTT binasına giden Cihangir Hoca'nın telefonla görüşmek için beklediğini bizler öğle arasında çarşıya giderken görmüştük. Yemekten ve öğle namazına camiye gittikten sonra okula geri gelirken aynı caddeden geçtiğimizde öğretmenimiz henüz görüşmesini yapmamış hâlâ bekliyordu.

NE OLDU?

◆ Avşaroğlu

Bire bakan beyim bunca senedir,
Köyümü bilmezdin sana ne oldu?
Ömründe bir defa olsun evimi,
Yolumu bilmezdin sana ne oldu?

Seçimden seçime gelip gidersin,
Her defa emriniz nelerdir dersin.
Gerçi yapılmaz ya lafın edersin,
Halimi bilmezdin sana ne oldu?

Sözlerin tuzaktır işlerin hile,
Su gibi içersin yalanı bile.
Emmili, dayılı konuşma hele,
Dilimi bilmezdin sana ne oldu?

Sayende dertliyiz yokluktan yana,
Yıldız sayıyoruz bakıp tavana,
Eremeke kuruldun ya savana,
Kilimi bilmezdin sana ne oldu?

BİR KIZ BANA TRIP ATT'I

◆ Tuncay Doğan

Uzaktan koşarak geldi yanıma
Emmicim diyerek girdi kanıma
Şekerim yoktu söz etti şanıma
Bu kız bana trip attı nörüyüm

Cebim dolu olsa ne dersem yapar
Attığım sakızı havada kapar
Kime çekmiş huyu birazcık çapar
Bu kız bana trip attı nörüyüm

İlk görüşte sen de sanırsın peri
Her zaman başımın üstünde yeri
Aradım dünyada yoktur benzeri
Bu kız bana trip attı nörüyüm

Neşe kaynağımdır güldürür beni
Tazı gibi koşar durmaz bedeni
Korkuyorum bir gün tutmaz freni
Bu kız bana trip attı nörüyüm

AVANAKLAR KAHVEHANESİ

◆ Mehmet Pektaş

Bacanaklar Kahvehanesi kasabada meydanındaki üç kahvehanenin en büyük ve en eskisiydi. Uzun yıllar önce iki bacanak tarafından açılmış, sonra defalarca el değiştirmişti. İşletmeciler değişti, kahvehanenin ismi değişmedi. Kasabayı karayoluna bağlayan yol küçük meydanda bitiyordu. Oradan ikiye ayrılıp Bacanaklar Kahvehanesi'nin sağından ve solundan yukarı mahallelere doğru devam ediyordu. Bacanaklar'ın doğu tarafında bir gurbetçi tarafından yeni yaptırılan üç katlı binanın altında başka bir kahvehane vardı. Cafer ve Remzi isimli iki kafadarın açtığı yere daha çok gençler gelip gidiyordu. Cafer ile Remzi, açacakları mekâna isim ararken akıllarına kendi isimlerini birleştirmek geldi. Böylece "Cafe Remzi" ortaya çıktı. Her ne kadar ismi cafe olsa da buranın diğer kahvehanelerden pek farkı yoktu. Kasabadaki diğer kahvehane Bacanaklar'ın batı tarafında iki katlı belediye binasının altındaydı. Bundan 10 sene önce eski belediye binası yıkılıp yerine yenisi yapılıncaya yeni binanın altındaki dükkânlardan birisi kahvehane diğeri Ziraat Bankası oldu. Buranın mülkiyeti belediyenin olduğundan ismi de Belediye Kahvehanesi'ydi. Belediye seçimlerini kim kazanırsa o partiye yakın birisi burayı çalıştırdı.

Postacı, Bacanaklar'a girip birkaç kişiye zarf, birkaç kişiye de paket verdi. Paketlerden birisi arkadaşlarıyla okey oynayan Şevki'ye gelmişti. Postacı kendisinden 50 TL isteyince Şevki şaşırıldı. Cebinden 30 lira çıktı, masadaki arkadaşlarından borç alarak ödemeyi yaptı. Paketin gelişi oyunu durdurmuştu. Masadakilerden Bilal:

-“Ne o Şevki yine ne aldın?” dedi. Şevki paketin sağına soluna bakıyordu:

-“Geçen gün bir yerden telefon ettiler. Ödül kazanmışız. Son model telefon göndereceğiz dediler. Adres bilgilerini istediler. İşte geldi. Sadece kargo parasını ödeyeceksiniz, demişlerdi ama...” Masadakilerden Necati:

-“Aç bakalım.” dedi. Şevki'nin tam karşısında oturan Recep gümr sesiyle:

-“Lan oğlum neden verdin parayı. 50 TL kargo parası mı olur şuncacık şeye!” dedi. Recep'in sesini duyanlar başlarını çevirip ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Şevki paketi açarken, Recep'in sesi yine kahvehaneyi çınlattı:

-“Telefon diye kol gibi bir hıyar çıkarsa...” dedi. Şevki, Recep'in sözünü kesti:

-“O zaman ben de o hıyarı... Tövbe tövbe.” dedi. Bilal:

-“Yav şuna laf yetiştireceğine paketi aç.” dedi. Çaycı Sadık dâhil içerideki 8-10 kişi masanın etrafına toplanmıştı. Ocakçı Bekir bile çay ocağından başını uzatmış o tarafa bakıyordu. Herkes merakla paketin açılmasını bekliyordu. Paketin içerisinden bir kutu, kutunun içinden de Recep'in dediği gibi bir salatalık çıkınca kahvehanedekiler kahkahayı bastı. Dışarıda oturanlar bile “Ne oluyor?” diyerek içeri girdiler. Olanları öğrenince onlar da gülüştüler. Recep'in sesi ise herkesi bastırıyordu. Paketten çıkan salatalığa yalnızca Şevki gülmedi. Kandırıldığına değil milletin maskarası olduğuna yanıyordu. Salatalığı ve paketi öfkeyle yere çarptı. Recep yerinden kalkıp salatalığı aldı, Şevki'nin kulağına tutup:

-“Alo de alo” diyor, Şevki ise eliyle onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir süre sonra kahvehanede hayat normale döndü. Oyun oynayanlar oyunlarına döndü. Yalnız Recep, Şevki'yle dalga geçmeye devam etti. Ara sıra ağzıyla zil sesi çıkarıyordu. Sonra da yan tarafındaki sehpanın üzerine koyduğu salatalığı kulağına tutuyor:

-“Buyurun Şevki Bey'in telefonu. Tamam, kendisine veriyorum.” deyip Şevki'ye uzatıyordu. Tabii Şevki kendisine uzatılan salatalığı almıyordu. Bunun üzerine Recep:

-“Şu an kendileri müsait değil. Daha sonra arayın.” diyor ve kıs kıs gülere gülere salatalığı sehpanın üzerine koyuyordu. Şevki, bir iki defa Recep'e karşılık verecek oldu ama bu defa Recep daha beter azıtıyordu. Sonunda karşısındaki ne derse desin cevap vermemeye karar verdi. Çaycı Sadık çayları tazelerken Recepterin masasına da geldi. Recep, salatalığı Sadık'a uzatıp:

-“Şunu şarja takıver.” dedi. Sadık, kendini tutamayıp gülümsedi. Şevki'nin rahatsız olduğunu bildiğinden:

-“Tadında bırak Recep, yeter artık.” dedi. Bilal:

-“Recep seni de bir kazıklayan çıkar, o zaman görürüm ben seni.” dedi. Necati:

-“Bunda kazıklanacak göz var mı baksana şuna! Şeytan bile Recep'i yolda görse yolunu değiştirir.” dedi. Necati'nin sözleri masadakileri güldürdü. Sadık:

-“Ee boşuna Tilki Recep dememişler. Adamı suya götürüp susuz getirir.” dedi. Bunun üzerine Recep:

-“Yahu Sadık bu kahvehanenin ismini değiştirelim.” dedi. Sadık:

-“Ne koyalım?” deyince Recep:

-“Avanaklar Kahvehanesi koyalım.” dedi. Şevki daha fazla dayanamadı:

-“Yeter be!” dedi ve istakayı devirip yerinden kalktı. Necati, Bilal ve Sadık’ın ısrarlarına rağmen kahvehaneden çıktı, gitti. Sadık:

-“Recep bak gördün mü? Adam gitti.” dedi. Recep sırıtarak:

-“Her gün televizyonlar bas bas bağıyor. Gözünü açsın o da biraz. Bırak şimdi onu, kahvehanenin adını değiştiriyor muyuz?” dedi. Sadık:

-“Bacanaklara ne olmuş?” deyince Recep:

-“Arkadaş, Belediye Kahvehanesi belediyenin, onu anladık. Öbür kahvehane Cafer’le Remzi’nin Cafe Remzi’ye de eyvallah. Burada kim kiminle bacanak? Bacanaklar öleli yıllar oldu. Ama bak bir sürü avanak var.” dedi ve kahkahayı bastı. İçeridekilerin dikkati ister istemez Recep’e çevrilmişti. Sadık:

-“La havle” deyip masadan uzaklaşıyordu ki Recep, köşede kendi halinde oturan ihtiyarı gösterip:

-“Bak Damat Cemil Dede’me. Evlilik yoluna 5 dönüm tarla parası kaptırdı.” dedi. Cemil Dede, evlilik vadiyle kandırılmış, yüklü miktarda parayı dolandırıcılara kaptırmıştı. Recep kendisine çatinca ayağa kalkıp bastonunu salladı:

-“Ulan deyyus git babanla eğlen!” dedi. Sadık, Cemil Dede’nin yanına gidip onu sandalyeye oturttu:

-“Cemil Amca uyma sen şu boşboğaza.” dedi. Sandalyeye oturan Cemil Dede kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Recep, Cemil Dede’nin damarına basmaya devam etti:

-“Damat Cemil, Belediye Kahvehanesi’nin suyu mu çıktı? Neden buraya geliyorsun?” dedi. Cemil Dede, dolandırıldıktan sonra yıllardır gittiği Belediye Kahvehanesi’ni bırakmıştı. Bütün arkadaşları ve kasabanın ihtiyarları oraya gitmesine rağmen o Bacanaklar’a geliyordu. Cemil Dede Recep’le baş edemeyeceğini anlayınca dışarı çıkıp kahvehanenin önündeki çardağa oturdu, sırtını cama verdi. Recep bu defa:

-“Balyacı, balyayı kaçtan yapıyorsun bu sene?” diyerek Ekrem’e sataştı. Ekrem, borçla aldığı balya makinesini çek karşılığı satmış, çek karşılıksız çıkmıştı. Hala borç ödüyordu. Recep’in dediklerini duyunca yumruğunu masaya vurdu:

-“Recep Abi, benimle uğraşma!” dedi. Recep insanları kızdırmaktan adeta keyif alıyordu:

-“Ekrem, Cafer’le Remzi senin arkadaşın değil mi? Niye artık onların kafesine gitmiyorsun dedi?” Ekrem:

-“Sana ne Recep Abi nereye istersem oraya giderim!” dedi. Sadık bu defa Ekrem’in yanına gidip eline onun omzuna koydu. Recep’e de sus işareti yaptı. Recep’sel salatalığı eline aldı:

-“İnternete giriyor muydu bu? İnternette bir te-

levizyon alayım. Sadık senin kredi kartı var mıydı?” dedi. Bu defa Recep, Sadık’la dalga geçiyordu. Sadık, internetten televizyon almak isterken kredi kartı bilgilerini çaldırmıştı. Aylardır almadığı şeylerin taksidini ödüyordu. Bir anda öfkeleni, Recep’in yanına gelip onu kolundan tuttu:

-“Kalk lan şuradan git başka yerde otur!” dedi. Recep gülererek:

-“Bu kadar avanağın arasında ne işim var benim. Bütün avanaklar buraya toplanmış, istesenez de ben burada durmam.” dedi. Yerinden kalkıp dışarı çıktı. Cemil Dede, Tilki Recep’in dışarı çıktığını görünce başını öbür tarafa çevirdi. Recep kahvehanenin camındaki “Bacanaklar Kahvehanesi” yazısına şöyle bir baktı. Cama yaklaşip yazının tam altında oturan Cemil Dede’nin üzerine abandı. Cemil Dede eziliyordu:

-“Dur oğlum, ne yapıyorsun?” dedi. Recep onu hiç umursamadan camdaki yazıyı eliyle ölçtü. Birkaç adım geri gidip kendi kendine:

-“Şu baştaki “B” harfi kalkacak. “C” tam bir karış, “C” yerine “V” yazdırdık mı, BACANAKLAR, olur AVANAKLAR.” dedi. Ardından Cemil Dede’ye dönüp:

-“Ne dersin damat Cemil?” dedi. Cemil Dede, elindeki bastonu Recep’in bacaklarına doğru savurdu. Recep geri çekilip bastondan kıl payı kurtuldu. Sonra da geri dönüp kapıdan başını uzattı:

-“Yav telefonu unutmuşum.” deyip masanın üzerindeki salatalığı gösterdi. Bilal salatalığı Recep’e doğru fırlattı. Recep salatalığı eline alıp Belediye Kahvehanesi’ne doğru yürümeye başladı. Akli sıra Şevki’nin başına gelenleri orada da anlatıp kafa bulacaktı. Üç beş adım atmıştı ki telefonu çaldı. Recep:

-“Alo” dedi. Önce telsiz sesleri duyuldu sonra da karşıdaki ses:

-“Ben emniyet müdürlüğünden komiser Rıfat. Kimle görüşüyorsunuz?” dedi. Recep ne olduğunu anlamamıştı:

-“Ben Recep” dedi. Karşısındaki ses sert bir şekilde:

-“Soyadın yok mu kardeşim.” dedi. Recep:

-“Şaşmaz efendim. Recep Şaşmaz.”

-“Ana adı?”

-“Zülfiye.”

-“Baba adı?”

-“Adnan” Telefonda insanların kendi aralarında konuştukları duyuluyordu ama konuşmalar tam anlaşılmıyordu. Recep kendi ismini duydu, “kontrol edin.” “dosyayı getirin” gibi şeyler duydu. Kendisini komiser olarak tanıtan kişi:

-“Recep Şaşmaz bilgileriniz terör örgütü tarafından ele geçirildi. Adınıza sahte kimlik ve sahte kredi kartları çıkarıldı.” dedi. Recep bir anda telaşlandı, eli ayağı titremeye başladı:

-“Eyvah, ne yapacağım ben şimdi.” dedi. Karşıdaki ses:
-“Telaşlanmanıza gerek yok. Her şey kontrol altında.” dedi. Recep:
-“Nasıl telaşlanmam benim ne işim olur terörle örgütüyle? Benim kredi kartım da yok. Bankada hesabım var ama bütün param evde. Kömürlüğün kapısının üstünde bir boşluk var elinizi oraya soktunuz mu siyah poşetin içinde.” dedi. Karşıdaki ses:
-“Söylediklerimizi yaparsanız asıl failleri bulup sizi kurtarabiliriz. Aksi halde terör örgütüne yardım ve yataklıktan hapis cezası alacaksınız.” dedi. Recep iyice korkmuştu. Korkudan kendini kaldırıma bıraktı:
-“Valla billa benim terörle merörle işim olmaz. Ben hapse girersem çoruma çocuğuma kim bakacak. 20 dönüm ekin ektim. Pancar var, afyon var. Bir yanlışlık olmalı.” dedi. Telefondaki:
-“Yanlışlık falan yok. Bak her şey dosyanda var. Senin adın Recep, soyadın da Şaşmaz değil mi?” dedi. Recep’in bacakları zangır zangır titriyordu:
-“Evet doğru.”
-“Ana adı Zülfiye, baba adı Adnan.”
-“Doğru valla.”
-“Tamam işte, yanlışlık yanlışlık yok.” Recep ecel terleri döküyordu:
-“Ne isterseniz yaparım, nolur bana yardım edin.” dedi. Telefondaki:
-“Şu an neredesiniz beyefendi?” dedi. Recep:
-“Belediyenin karşısında kaldırımda oturuyorum.” dedi. Telefondaki ses:
-“Yakınıınızda bankamatik var mı?” diye sordu. Recep’in tam karşısında bankamatik vardı:
-“Hemen karşımda belediyenin altında Ziraat Bankası’nınki var.” dedi. Telefondaki:
-“Evinizde kaç paranız var?” diye sordu. Recep:
-“Yeni tarla sattım, önceden de biraz birikmişim var. 50.000 vardır.” dedi. Telefondaki ses bu defa:
-“Eviniz uzak mı?” diye sordu. Recep:
-“Yakın efendim. 5 dakikalık yol.” dedi. Telefondaki ses sert bir şekilde:
-“Derhal eve geçiş yapın. Sakın telefonu kapatmayın, telefonu kapatırsanız suçlu durumuna düşersiniz. Kimseye bir şey söylemeyin. Söylerseniz onları da gözaltına almak zorunda kalırız.” dedi. Recep:
-“Söylemem söylemem. Ne olur beni kurtarın.” dedi. Telefondaki ses:
-“Kurtulmanız dediklerimizi aynen yapmanıza bağlı.” Recep:
-“Yapıyorum efendim.” Telefondaki ses:
-“Derhal eve geçin.” Recep:
-“Geçiyorum, yaklaştım zaten. Koşayım mı?” dedi. Telefondaki ses:
-“Hayır, hızlıca yürüyün.” dedi. Yolda birkaç kişi Recep’e selam verdi. Recep’in gözü bir şey görmü-

yordu. Koşar adım eve vardı. Kömürlüğe girip parayı ceketinin altına kısırdı. Telefondaki ses:
-“Hemen bankamatiğe gidin, süremiz daraldı. Örgüt mensuplarını 10 dakika içerisinde yakalayamazsak para sizin isminizle yurtdışına çıkarılacak, yurtdışında takip imkânımız yok. Suç başınıza kalacak.” dedi. Recep soluk soluğa bankamatiğin başına vardı. Telefondaki ses:
-“Bankamatiğin üzerindeki giriş tuşuna basın.” dedi. Recep denileni yaptı.
-“Para yatırma seçeneğine tuşlayın.” Recep:
-“Bankadan yatırsam olmaz mı? Ben daha önce hiç bankamatikten para yatırmadım” dedi. Telefondaki ses:
-“Ne diyorsam onu yap!” dedi. Recep, itiraz etmedi. Telefondaki ses:
-“Verdiğimiz hesap bilgilerini girin. Bu bilgiler bizzat devlete ait hesap numaralarıdır. Paranız, operasyon sonuna kadar devlet güvencesinde kalacak, yarın parayı Ziraat Bankası şubesinden çekebilirsiniz.” dedi. Recep bütün parayı yatırdıktan sonra:
-“Ben kurtulabilecek miyim?” diye sordu. Telefondaki ses:
-“Şu an tüm emniyet birimleri çalışıyor. Çok gizli bir operasyon yapılıyor. Kimsenin bundan haberi olmaması lazım. Gerçek suçluları yakalamak üzeriz. Gerekli tespitleri yaptık, harekete geçiyoruz.” dedi. Recep:
-“Ben ne yapayım şimdi?” diye sordu. Telefondaki ses:
-“Bize güvenin ve sabırla operasyonun bitmesini bekleyin.” dedi. Recep:
-“Hapse girecek miyim?” dedi. Telefondaki ses:
-“Hayır, sayenizde operasyonu başarıyla sonuçlandıracağız. Siz kimseye bir şey söylemeyin yeter.” dedi. Recep:
-“Emredersiniz efendim, çok sağ olun efendim, çok teşekkür ederim.” dedi. Bu arada telefon kapanmıştı. Recep derin bir nefes aldı. Telefonu cebine soktu. Eline telaştan cebine soktuğu Şevki’nin salatalığı geldi:
-“Oh ucuz kurtuldum.” dedi kendi kendine. Tam o sırada kasabadaki hoparlörlerden bir anons başladı:
-“Lütfen dikkat, emniyet müdürlüğünden duyuru. Sizleri telefonla arayarak kendilerini polis, asker veya savcı olarak tanıtan ve bankaya para yatırmanızı isteyenlere inanmayın. Böyle bir durumda hemen 155 Polis İmdat’ı arayın.”
Recep bankanın önüne elinde salatalıklıkla kalakaldı.

ŞAIR/YAZAR HABERLERİ

◆ Osman Gazi Turaç

Yaşar Bayar: Biz kendisinin iyi bir şair olduğuna şahadet ederiz. Bunu hem yüzüne hem ardısına söylememize rağmen mutmain olmamış olmalı ki devamlı şiir yarışmalarına katılıp rüştünü ispat etmek istiyor! Ağabey etme, tutma gözünü seveyim, bir kitabın çıktı başka kitabın yok. Evdeki kitaplığın yengeye yük olduğu yetmiyormuş gibi bir başka odayı da plaket odası yaparak evde adım atacak yer bırakmadığını söylüyorlar. Sizden uzun süre haber alamayan dostlarınıza Ağrı'da üniversitede kitaplarla ilgili bir bölümde evkaftaki memuriyetinizi sürdürdüğünüzü de söylemiş olayım.

Hüseyin Kaya: Uzun süredir kendine açık başkalarına kapılı bir vaziyette Sivas'ta yaşadığı tahmin ediliyor. Ortalıkta pek görünmediği zaman sayfalarında Ülkü Tamer ile ilgili yüksek lisans tezini vermişliği, Çeto dergisinde de denemeler yazmışlığı vardır. Görüşebilen dostları varsa sağlık sıhhat ve afiyette olduğuna dair kamuoyunu rahatlatacak haberler yaymasını bekliyoruz.

H. Hüseyin Cesur: Karakışlardan kaçarak uzun süre Gemlik'te bir lisede müdürlük yaptıktan sonra terfi ederek uluslararası bir müdür olmak için Moldovya'ya gittiğini öğrendik. Yaz tatillerinde Türkiye'de olduğu söyleniyor ama Sivas'a madımak toplamaya mı gidiyor, Gemlik'te balkona kurulup bir demlik çay mı içiyor yoksa bir demlik dostlarından uzak yaşamak mı istiyor onu da bilen yok.

Mustafa Sade: Şair olduğunu kendi çevresinden gizleyerek sade bir hayat yaşamaya çalışıyor. Şanlıurfa'yı turistik amaçla gezmeye gelenleri ağırılıyor. Ara sıra şiir yarışmalarında şiir yarıştırmıyor ama derdi şairliğini ispat etmek değil, dostların teşvikiyle katılıyor olmalı. İyi şiirler yazıyor, Yasin Mortaş ve Tayyib Atmaca, Şanlıurfa'ya iş icabı gittiklerinde bunu bizzat Sade'nin yüzüne söylediklerini söylediler.

Ali Sali: Bildir, eylül ayında Ardahan'a gittiğini, oradan da Türkgözü sınır kapısından Ahıska'ya geçtiğini ve yanında da Mevlana İdris Zengin'in bulunduğunu duymuştuk. Hece (Taşları değil) yayınları arasında *Saba Defteri* şiir kitabının yayınlandığından da haberimiz oldu. Bir ara Şakir Kurtulmuş ile İstanbul'da Türk Edebiyatı Vakfında *Sabah Sohbeti* yaptığını da sosyal medya aracılığıyla öğrenmiş olduk.

Adem Turan: Bir gazetede "Ünlü Yazar Adem Turan Van'a Geliyor.." haberini okuyunca önce Özcan Ünlü mü daha ünlü, Adem Turan mı diye içimden geçemedi değil. Hangi kitapları var diye baktığımda oyumu Adem Turan'a kullandım. Maşallah bir kitabını okumadan başka kitapları basılıyor. İstanbul gönlünü bereketlendirmiş olmalı. En son çıkan kitabı ise *Nisan Çobanı*. Gönlü her daim bereketli olsun.

Nurettin Durman: Beylerbeyi'nin en yakışıklı delikanlısı olduğunu kendisi bilmesede başkaları biliyor. Toprak bulabildiği zaman gönlü ile toprağa oturduğunu söylüyorlar. Ara sıra yağmur olmadığı zaman Üsküdar'da bir iki kitap kafede kafa dengi adam bulursa sohbet ediyor, boş zamanlarında denizi seyrederek gönlünde şiir martılarını yemlediği söyleniyor. Genç yaşına rağmen onlarca kitap yazmayı da ihmal etmiyor. Aslında ünlü bir şair ama ününü eleyip eleğini asmayan delikanlı bir şair vesselam.

Gökhan Akçiçek: Bazıları onun için çocuk şiirleri yazıyor dese de Gökhan içimizdeki çocuklara el sallayan, onlarla körebe oynayan bir şair. Çocuk duyarlılığını yakalayan ve içindeki çocuğa nasihat etmeden uslandıran bir şair. İlköğretim okullarında öğrencilerle buluşuyor çok zaman. Akçiçek'i asil üniversite öğrencileriyle buluşturmak gerek. Bunu da basiretli akademisyenlerin düşünmesi gerek.

Çağrı Gürel: Bir zamanlar "otuz yaş altı en iyi şiir yazar benim" diyordu. Otuzun üstüne ne kadar koydu bilmiyorum ama pek şiir yazdığını gören yok. En son Osmaniye'de *Üç Korner Bir Penaltı* atmak üzerine çocuklara nasihat eşliğinde kitap imzaladığı söyleniyor. Uzun zamandır Ankara'da yaşıyor. Evkaftaki memuriyeti sürüyor ama terfi alıp almadığını bilmiyoruz. Ara sıra Kızılay'a inip şalgamla simit aradığını bulamayınca da umutsuz bir şekilde Ankaray'a binip evine döndüğünü duyuyoruz.

Cevat Akkanat: Uzun süre Bursa'da yaşadıkdan sonra Ankaraya taşındı. Marmaray'a taşınacağını zannedenler avuçlarını yalamış olmalı. Çeşitli dergilerde yazmayı sürdürürken bu arada "Askıda Şiir" kampanyası başlatıp bir yerlere şiir astığını söyleyenler var. Her üç kişiden dördünün şair olduğu bir dönemde askıdaki şiire tamah edenler var mı bilmiyorum. Bilenler varsa bilgilerini paylaşsın lütfen.

Orhan Tepebaş: Uzun süredir "Giresun'da kayıklar kızlar fındık ayıklar" türküsü eşliğinde Giresun kalesinden denizi seyrederek ilham kuşlarının kuyrukları denize değdi mi değmedi mi vesveseleriyle günleri eskittiğini söyleyenler var. Bunun yanı sıra *Şiar* dergisinde şairler üzerine yazılar da yazıyor, hem de mevzuya bahis derginin şiir editörlüğünü yaptığını öğrendik. Fi tarihinde *Kadim Kapı* isimli bir şiir kitabı yayımlanmıştı. Başka şiir kitabı var mı doğrusu onu da bilmiyoruz.